Napsal uživatel Miloš Keller
Sobota, 10 Leden 2026 18:02

Do nového roku a do nového ročníku, již **22.**, vstoupilo **Notování** i novým místem konání – stal se jím klub **Kaštan** v Praze 6. Příjemný, útulný, trochu starobylý sál, pivo Kamenice a za barem skautská obsluha – co si přát víc. A výjimečně to byla první středa (dál už budou první čtvrtky v měsíci). Nic dalšího se neměnilo.

První základní kolo přineslo čtyři sólisty a jednu skupinu. Mělo několik společných jmenovatelů – tři ze čtyř sólistů nejméně v jedné písni využili vršení vlastností a slov na stejné téma, někdy dokonce i na stejné koncovky (…-žená), navíc bez pointy. Nikdo nepřinesl živější melodii s napadnutým a zpěvným refrénem, všichni se váleli v pomalých písních. Většina sólistů nezpívala, ale víceméně deklamovala.

Jako první vystoupil **Iranon**, sólista pocházející spíše z punkového rodu (*Hovádko boží*). Jednoduchá kytara, texty odhalující touhu po poezii (*Chaloupka č.6*), někdy až patetickou (*(Co se nesplní*). Na konci večera jsem se mu ale v duchu omluvil.

Bára Dočkalová umí hrát na kytaru, v textech se vyzpívává z osobních dramat a songy zbytečně prodlužuje nadbytečným „nánáná“. Ano, to ona navršila v písni *Jedn a žena* desítky rýmů na koncovku, uvedeno v úvodu.

Po ní následoval introvertní **Knírek**, viditelně nervózní, takže jednu píseň nedohrál. Hrál na klávesy a neustále do nich koukal, pohled do publika žádný – takhle prostě kontakt nenaváže a publikum neosloví. Další hromadící výčet – tentokrát lidských součástí v písni *Fotografie*. Místy deklamace přecházela až v recitaci.

Honza Štědra na chvíli vzbudil dojem, že by se mohl dostavit humor, ale kdepak. Zmiňované vršení slov se odehrálo v písni *Nikomu to neříkejte*. Ve většině písní nasadil dramatický, drsný tón ve zpěvu, ale spíše přehrával a vynikly tím bezduchosti v textech (*Polštářek*). *Letec* (s okřídlenou vanou) je zajímavý absurdní nápad, slušelo by mu civilnější pojetí (jako vzor by mohl posloužit Mňau Mňau Band s písní Balkonový tramping).

Nu, a nakonec skupina **Alba** – 5 hudebnic, mimo jiné flétna, klávesy, housle. Dámy, chrastítko si sebou příště ani neberte, nebylo naprosto slyšet (chrastit se musí totiž u mikrofonu). Při

úvodní *Šeherezádě* a závěrečném *Znamení* mě napadlo úsloví, které používal můj spoluporotce na Portách, Balík: Panychida za pochcípaná jehňátka. Jiskra nápadu a oživení se objevila v písních
Pouto spojení
a
Plamen
, tady se dámy ukázaly v té lepší hudební i aranžérské podobě.

Hostem byla dvorní fotografka Notování, **Rejka Marton Balcarová**, přinesla civilní písničky, upřímné, ze kterých byla znát životní zkušenost a autorská zralost, bez zbytečných velkých slov. Jakkoliv postavou spíše menší, na pódiu vysloveně vyrostla skrze své písně.

První základní kolo Notování přesně ukázalo, k čemu tyto soutěže jsou – aby si interpreti ověřili, jak na ně publikum reaguje, jak reaguje na jejich písně, aby ztratili ostych a zjistili, jakých chyb se dopouštějí při vystoupení nebo při dramaturgii vystoupení. Prostě i tady platí to, co jsme říkali soutěžícím s už zmiňovaným kolegou Balíkem: Hrát, hrát, hrát.

1. základní kolo 22. ročníku Notování, 7. ledna 2026, KAŠTAN, scéna Unijazzu, Praha,
výsledky hlasování